

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 24.

Tacoma, Wash. Dec. 25, 1894.

Vol. 43

Den gamle Ringers Juleaften

I sin Lænestol ved Ovnen sad den gamle Klaus. Hans gamle Bibel laa opslaaet for ham paa Bordet. Efterat han havde holdt sin lille Middagshvile, havde han taget Bibelen ned fra Hylben over Stuedøren for endnu engang at læse Epistelen for fjerde Søndag i Advent, thi det var Jul'eften. Epistelens Ord ere som Klangfulde Festsonger, og de kunne vissefælgelig stemme en Kristensjæl glad. "Glæder Eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder Eder!"—"Herren er nær!"—"Bæver ikke bekymrede for Noget, men i alle Ting Iader Eders Begjæringer fremsendes for Gud i Baaafaldelse og Bøn med Taksigelse!" En kristelig Sjæl havde den gamle Klaus, men Festsongerne syntes alligevel ikke at være trængte derind. Han sad med foldede Hænder, hvilende tilbage i sin Lænestol, og saa ret betydningsfuld ud over sin Bibel. Billeder fra den svundne Tid vare traadte frem for hans Sjæl. Han tænkte paa en Tid, da det ikke havde været saa stille i hans lille Stue. Tre muntre Gutter havde dengang drevet sit Spil berinde, og han havde dagligen haft sin Fornøjselse deraf. Den ene af dem var hans eneste Søn, ved Navn Kristian; brøge de Andre, Johan og Gottlieb, vare Nabobørn, der vare opvoiede med hans Søn; men de havde særdels i hans lille Stue, saa at de vare ligesom hjemme der. Gutterne var imidlertid voiede til, og enhver af dem havde nu lagt en Sorgens Byrde paa den Gamles Hjerte. Deraf maatte det vel komme, at Erinbringen om den Tid, da de saa glade havde leget hos ham, stod saa levende for hans Sjæl, og at han nu sad der saa bedrøvet paa Juleaften.

Kristian var efter sin Konfirmation kommen i Være hos en buelig Snekker og, efterat have udsæret, gaaet paa Vandrering. Han havde ofte skrevet, og den Dag, paa hvilken et Brev indløb, havde altid været en Festsdag. Thi paa hans Breve var det at mærke, at hans Rejsaar ikke vare tabte Aar. Han fortalte om fremmede Lande og Stæder og om Alt hvad han havde lært og seet paa sin Reise; ogsaa fortalte han

om de store Værksteder, paa hvilke han havde fundet Arbejde og om det, han der havde lært i sit Fag. Men et i Særdeleshed glædede den Gamle bestandigt, nemlig det, at hvert Brev vidnede om, at Kristian ikke i Udlandet havde glemt sin gamle Fader og sin trofaste Herre. Det sidste Brev var skrevet fra Bremen, og idet den Gamle tog det i Haanden, anede han ikke, at det lette, lille Brev gjemte en saa tung Sorgens Byrde for ham. Kristian meldte nemlig sin Fader, at han havde besluttet at gaa til Amerika med en god Ven, fordi der var godt Arbejde og rigelig Betaling at finde for dygtige Snekkerbønder. Det var nu en meget let Sag, og blive i Amerika vilde han ikke, han var jo endnu for ung til allerede selv at anlægge et Værksted; om saa Aar vilde han igjen være tilbage og skulde da med Guds Hjælp bringe en kække Sum med sig for derefter at nedlægge sig i Hjemmet.— Havde han, hvilket vilde have været rettest, først forespurget sig hos sin Fader, om ogsaa han billigebe denne Plan, da var der sikkert ikke blevet Noget af hans Reise over det aabne Hav. Men nu var han allerede undervejs, da Brevet indtraf, og den gamle Klaus havde ikke kunnet holde ham tilbage. — To Aar vare allerede forløbne, og Brev var endnu ikke indløbet fra Amerika. Hvor meget kunde der ikke paa den lange Reise og i den lange Tid være tilføjet Sønnen, og hvo vil gaa i Rette med den Gamle, fordi han ikke i Overensstemmelse med Apostelens Ord havde kunnet frigjøre sin Sjæl fra al Bekymring.

Til denne Sorgens Byrde var der paa Juleaften endnu kommet to andre, og disse havde Johan og Gottlieb, begge hans Søns Legebrødre og Skolekamerater, fremkaldt. Det hængte saaledes sammen: Den gamle Klaus var Ringer I mange Aar havde han beklædt denne Post i Menigheden, og med Glæde havde han røgtet sit Kald. Var Fortjenesten end ikke stor, saa var den dog tilstrækkelig til dermed at bestride Husleien. Desuden var det den Gamle en stor Glæde at have en Tjeneste ved Helligdommen, og naar han om Søndagen lod Klokkerne lyde, eller Aftenen forud indbringe

en Høitidsdag, tænkte han ofte paa Psalmens Ord: "Jeg udbælger hellere at være hos Døttersølen i min Guds Hus end at bo i de Ugudelige's Pantuner!" (Ps. 84, 11). Kirkebørgen var nu kommen til ham om Formiddagen og havde udbetalt ham Lønnen for det sidste Halvaar. Men den gamle Klaus havde bemærket, at Børgen endnu havde noget Andet paa Hjerte, som han ikke ret vidste at komme frem med. Endelig kom det da for en Dag. Han ytrede, at for Fremtiden vilde Ringningen dog vist falde den Gamle noget besværlig; Kommunen havde derfor seet sig om efter en Ringer, og fra Nytaar vilde han beskaarsag have at opgive Tjenesten. Det var for den gamle Klaus et haardt Slag, der gjorde ham dobbelt ondt, fordi han slet ikke havde ventet det. Han forespurgte sig noget næiere, og da kom det frem, at Johan, som var bleven Dagseier, havde formaaet Børgen til at overdrage ham Tjenesten. Det forekom vistnok den Gamle at være en slet Tak for al den Kjærlighed, der i hans Hus var bleven vist Johan; men han taug dermed. Børgen syntes det ret tilpas, at Sagen var saa hastigt afgjort, og han førte med synlig Lett et Hjerte Samtalen over paa andre Gjenstande. Om Vind og Veir begyndte han, talte dernæst om vogle Byngheder og opfaste til sidst det Spørgsmaal, om den Gamle allerede havde søgt sig en anden Bolig. Klaus syntes noget forundret over dette Spørgsmaal og svarede, at han haabede, at han ikke skulde saa det nødig, saalænge indtil Kirkegaardsgraven indrette ham det sidste Bærelse, hvilket jo ikke kunde være saa lang Tid. "Saa, saa!" svarede Børgen, "naa, saa bliver der vel ikke noget af den Sag."

"Af hvilken Sag?" spurgte den Gamle.

"Af, at Gottlieb, af hvem I jo har leiet Boligen, vil til Foraaret nedrive det gamle Hus og opbygge et nyt", svarede den Anden. "Men han vilde jo uden Tvivl allerede have sagt Eder det, dersom han virkelig tænkte derpaa!" Med det Samme tog Børgen sin Hat, ønskede den Gamle en glædelig Fests og gik bort.

Han betænkte sandsynligvis ikke, at hans Ønske maatte for den Gamle lyde næsten som Spot; thi han havde paa en Gang paalagt det gamle Hjerte to Sorgens Byrder, om hvilke Klaus selv ikke vilde kunne sagt, hvilken der var den tungeste. "Allsaa ude af Tjeneste og ude af Hus!" sulkede han, efterat den Anden var gaaet bort. Derpaa taug han, taug ogsaa mod Sædvane, da hans Datter Anna havde taget af Wordet og fremsagt Wordbønnen, og stirrede, endnu bestandig taus, med kummerfuldt Blik hen over sin Bibel.

Anno sad ved Vinduet og syede. Allerede havde hun et Par Gange taus seet og fra Sytøiet hen til den Gamle. Til sidst lagde hun Arbeidet fra sig og spurgte: "Har du det ikke godt, Far?" Det var, som om Ordene vækkede den Gamle af hans Drømme. "Ikke bedre, Barn, end en gammel Mand kan have det, hvem man har trataget hans Tjeneste og vil drive ud af Huset!" svarede han, og Taarerne kom ham i Øinene. Anna udbroød høit: "Kjære Fader, hvem skulde kunne gjøre Siigt?"

"Nu, Johan kan det Gne og Gottlieb det Andet," sagde

den Gamle. "De kunne ikke vente, indtil den gamle Klaus gjør Plads for dem, og de havde dog gjerne for de Par Aar som endnu har at leve i, kunnet lade ham beholde det Stykke Brød og den rolige Plads bag Ovnen." Og nu fortalte han hende, hvad der var sket om Formiddagen, og der blev han allerede lettet om Hjertet, da han ogsaa kunde lægge Byrden, som trykkede ham, paa Datterens tro Sjæl. Anna havde hørt paa Faderens Beretning. Da han fortalte om det Fuds, som Johan havde spillet ham, gav hun sin Utillsredshed Luft gjennem nogle misfornøiede Ord; men da han berettede videre om Buggeri, som Gottlieb havde i Sind, saldt den ene Taare efter den anden paa hendes Øyne. Den Gamle begyndte nu at trøste sit grædende Barn, og det var ligesom om Trøsten, han søgte at bebringe hende, ogsaa gjorde hans eget Hjerte roligt og tilfreds igjen. "Anna", sagde han til sidst, "vi vilde ikke lade lade vor Fuleglæde forstyrre. Sagen er tung, men vi have jo En, som kan gjøre os det Tungeste let. Og giv mig nu mine Handsker og mit Tørklæde. Nær havde jeg for vor Snakken glemt, at jeg endnu skal ringe. Jeg vil dog ikke til sidst lade mig sige paa, at jeg ikke trolig har passet mit Embede."

Stroget derpaa traadte den gamle Ringer ud af sit Hus og gik rask gjenom Byen hen mod Kirkegaarden. Enhver, som saa ham, hilste ham ventligt, og en Flok legende Børn han gik forbi, standsede for et Dieblit med deres Leg for at ønske ham en glædelig Fests. Hans graa Haar vare en Faderskrone, som han havde fundet paa Næsfærdighedens Bei. Siden han havde betroet Datteren sin Kummer, var han igjen bleven fornøjet; ja, han sølte sig ret høitidelig fremt, efterat han var traadt ind i Taarnet og belavede sig paa at trække sin kjære Klokke. I tre Afbeinger blev Julen indringet, saaledes havde det fra gammel Tid været Skik her. I det den Gamle lod de første Klokketoner lyde hen over Vandshyen, fremkalde Klokkens Lyd Juletanter i hans Sjæl. Han tænkte paa Ham, som omendstjunt han var rig, dog, for Raffels Synderes Skyld, var bleven saa fattig, at han som et lidet Barn havde ligget i Krybben i Bethlehem. Han glædede sig over, at han med sin Klokke turde forkynde Menigheden, hvad Herrens Engel havde forkyndt Hyrderne, nemlig at en Frelser er født for Verden. I det han satte sig ned for at vente lidt og hvile en Smule, talte han Gud, fordi han ogsaa havde beriget hans Sjæl med Frelserens Erkendelse, og bad om en sand Julevelsignelse for sig og hele Menigheden. Og det var, som om Klokkens Klang, da han paany lod den lyde, gav hans Børn Binger; derjer bad han videre for Præsten, som om Morgenen skulde forkynde Juleevangeliet, og for Alle, som maatte komme for at høre det; han bad for Menighedens Unge og Gamle, at dog Jagen af dem Alle maatte gjennemleve Festsdagene uden i Vaanden at træde hen til Krybben i Bethlehem. Og medens han atter sad og hvilede, traadte endnu engang frem for hans Sjæl Billedet af de tre Guiter, som fordam havde udgjort hans Følge paa denne Vandring. Han tænkte paa, at de himmelske Hærskarer i Julen havde sunget: Fred paa Jorden! "Ja Fred!" sagde han ved sig selv og begyndte for tredie Gang

Ringningen. Og atter ledjagede han Klokkens Lyd med sin Sjæls Bøn. For Johan bad han, at Herren vilde til give ham hans Uret, og for Gottlieb, hvem han altid havde haft saa kjær, og for sin elskede Søn, som maatte langt borte i det Fjerne høitideligholdt Fulen, at Herren, hvor Kristian end maatte opholde sig, vilde skjænke hans Sjæl sand Fuleglæde. "Amen!" sagde han derpaa, idet han for sidste Gang trak sin Klokke. Han var tilmode, som om han med den vilde trække dem Tre til sig for at sige dem, at de dog endnu Alle havde beholdt beres Blads i hans Hjerte. Derefter gik han glad hjem, og atter klang det ham gennem Sjælen: "Jeg udvælger hellere at være hos Døtterskolen i min Guds Hus, end at bo i de Ugudeliges Pauluner!"

Der er noget Særegent ved saadan en Klokke! Den har kun en Metaltunge og bestandig kun den samme Klang, og dog tiltaler Klangerne Øren og Hjertet saa høist forskjelligt. Hvo har ikke erfaret det! Hvor ganske anderledes er det ikke, naar Klokken lyder for at sige Menigheden, at En af dens Midte stedes til den sidste Hvile, end naar den om Søndagen med de samme Toner indbyder Menigheden til Gudstjeneste i Herrens Hus! Eftersom de Tanker ere forskjellige til, hvilke Klokken fremkalder i Hjerterne, antager den selv en forskjellig Klang. Det erfarede paa hin Fuleaften tre Mænd, som ad forskjellige Veie vandrede mod Landsbyen, i hvis Kirkegaard den gamle Klaus lod Fuleklokken lyde. Den Første var Johan, som med Øren paa Skulderen i Skumringen vendte hjem fra Arbeidet. Han havde arbeidet i et nærliggende Krat og havde ladet sit Beklædning hvile, saasnart han hørte de første Klokketoner. Klokken havde denne Gang ingen fornøielig Klang for ham. Han maatte tænke paa ham, som i saa lang Tid havde ringet den, og hvem han nu snart vilde afløse i denne Tjeneste. Da Klokken lød for anden Gang under hans Hjemvandring, fremkaldte den tillige i hans Sjæl Erindringen om den lille Stue og den venlige Gamle, om Vegene, ved hvilke han der havde haft sin Fornøielse, og om Spadsereturene til Taaret, paa hvilke han havde ledjaget den Gamle; og bestandig alvorligere og alvorligere bleve Tænkningerne fra Taaret; de syntes han som en Klage fra den Gamle, fordi han snart skulde ringe for sidste Gang, og som en Breddelse mod den, der havde fortrængt ham af Tjenesten. Nu var det atter stille. Men i hans Indre var det ikke stille; hans Hjerte var blevet fuldt af Uro. Og da Klokken lød paany, var han nær ved at græde, saa trangt var det ham om Hjertet. Da skæi en Tanke ham gennem Sjælen; det forekom ham, som om Herren havde sendt ham den Tanke, og han fordooblede sine Skridt, ligesom om han ikke kunde give Tid, indtil han fik iverksat den Beslutning, han havde fattet.

Den Anden, som ad en anden Veie vandrede mod Landsbyen, var Gottlieb. Han var ogsaa paa Hjemveien; thi han var om Morgenens gaaet til Staden for at indkjøbe Noget til Fulegave for sin lille Datter. Gottlieb var en formuende Bonde, som for et Aar siden havde mistet sin Kone, og siden den Tid levede han med sin eneste lille Datter paa sin Gaard. Da han hørte Klokken lyde, tænkte ogsaa han paa

den Gamle og paa den hyggelige lille Stue, i hvilken han havde oplevet saa mange glade Timer. Hvad Børgen havde fortalt, var ikke grebet ud af Luften; men Klokken Toner fremkaldte alligevel ingen Breddelse i Gottliebs Sjæl, men derimod allehaande rolige og tilfredse Tanker, saa ogsaa han gik raskere til, som om han denne Gang havde særdeles Hast med at naa Landsbyen.

Og den Tredie? Ja, paa ham var Hjertet nær ved at sprænges, da han i det Fjerne hørte Klokken. "Det er ham endnu!" sagde han ved sig selv, "ja, det er endnu hans Ringning!" Manden syntes for Alvor udmattet; han maatte slukert paa den Dag allerede have gaaet mange Skridt med sin svære Randsel. Men saasnart han hørte Klokken, blev ogsaa hans Gang raskere; han vilde helst have haft Binger for hurtigt at naa Byen og i Byen det lille Hus, til hvilket hans Tanker allerede forængst vare gangne forud. Det var Kristian, som kom hjem fra Udlandet.

Imidlertid havde den gamle Klaus indtaget sin Plads i Lænestolen og saa ingenlunde mere saa bedrøvet ud. Hans Anna havde tændt Lampen og rykket sin Stol hen til Bordet. Nu kom Nogen ind i Huset. Det maatte være en Bekjendt, thi, uagtet Mørket, gik han rask hen imod Stuedøren. Endnu før Anna havde taget Lampen for at lyse, stod han allerede i den lille Stue.

"God Aften!" sagde han: "Jeg ønsker Eder en glædelig Fests!" Den Gamle forstærkedes næsten, idet han hørte Stemmen; det var Johan. "Naa, saa du er ude saa filde!" sagde han, og man kunde høre paa ham, at han var forundret over Besøget. "Ja, Fader Klaus," svarede den Anden. "J kan vel sagtens tænke, at jeg har Noget paa Hjerte. Hjertet maa lettes derfor, for at jeg rolig kan lægge mig til at sove." Og nu fortalte han aabenhjertig, hvorledes det var gaaet ham paa Veien, og tilføiede: "Og derfor kommer jeg nu for at sige Eder, at jeg paa ingen Maade mer vil bringe Eder ud af Eders Tjeneste. Ring bestandigt endnu, saalænge I kan ringe, og naar det engang falder Eder for svært, saa lad mig det vide, jeg skal da gaa med Eder, ligesom forhen, og afløse Eder ved Arbeidet. Og imorgen siger jeg selv Børgen, at jeg ikke vil berøve Eder Levebrødet, men gid mig nu Eders Haand, og lad Alt være tilgivet og glemt!" Dermed lød han den Gamle Haanden, og denne slog til, og Taarerne randt ham ned over Kinderne, men denne Gang var det Glædetaarer. "Johan," sagde han, "det lønne Gud dig for, at du vil lade mig blive ved Klokken. Se, det har gjort mig ondt, at det netop var dig, som vilde bringe mig ud af Tjenesten, men nu er Alt igjen godt! Børn! vi have en Herre, som hører vor Bøn, derover vilde vi glæde os og være fornøiede!"

Johan sad endnu lidt og talte om gamle Tider, derpaa stod han op og gik, fordi han ventedes i Hjemmet, og det var en fornøielig Aftid, idet han gav den Gamle Haanden.

I Døren mødte han Gottlieb. Ogsaa han traadte ind i den lille Stue med en venlig Hilsen og med Dasket om en glædelig Fests. Den Gamle blev ganske underlig tilmode, da han saa ham komme, thi han tænkte paa Fuleringningen, Fortsat paa Pag. 4.

Til "Heralds" Læsere.

Dette Blad vil efter Nystaar udkomme en Gang om Ugen, rimeligvis i omtrent samme Størrelse som nu, Formatet er endnu ikke bestemt. Titelen vil herefter blive „Pacific Herald," Meningen er, at Bladet skal indeholde mere afvejlende Læsestof f. Ex. Nyheder fra fjærrt og nær og lignende. Prisen vil blive den samme som hidtil, 50 Cts om Aaret.

Vore Venner anmodes derfor venligt om at udbrede Bladet saa meget som muligt, ellers kan det ikke holdes gaaende for denne billige Pris.—Nu hjertelig Tak for det gamle Aar og Guds Belsignelse i det nye.

Sorgeligt Dødsfald.

Thorshdags Aften, den 13de Dec. hændte en straffelig Ulykke tæt ved Parkland. Mrs. Gjermund Garstad kom paa en eller anden Maade til at slaa en brændende Lampe istykker. Under Forsøget paa at slukke gif der Ild i Mrs. Garstads Klæder, og hun blev saa frygtelig forbrændt, at hun døde Lørdags Formiddag.

Hun havde, saavidt vi ved, Samlingen til det sidste, og hun bekjendte, at hun intet andet havde at trøste sig ved end alene Jesu Kristi Forjævnelse. Vi har derfor det glade Haab, at hun nu er hjemme hos sin Frelser. Herren styrke hendes Mand og de mange Børn i deres store Sorg.

Skolens Slutning.

Den første Termin af Skolearbeidet ved Luth. University afsluttedes Thorshdagsaften den 20de dennes.

I Anledning af en Musikalsk Underholdning var mange af Naboerne forsamlede. Esterat Kaffe og Cafe var serveret blev Skolen ringet sammen. Den store Spisefaal blev snart temmelig nær fyldt af Disciple og Venner af Skolen. Omtrent hele Menigheden var samlet og desuden en hel Del andre af vore Naboer. Man sang: „My Country tis of thee" hvorefter Past. Garstad henvendte nogle Ord til Disciplene og overrakte dem derpaa et net lidet Card, hvorpaa den enkelte's Navn og Karakter i de forskjellige Fag var skrevet undertegnet af Præsidenten.

Disciplene blev mindede om Betydningen af deres Skolegang og Opsørelse baade i Skolen og alle andre Steder. I det hele fik de Bidnesbyrd om god Opsørelse, dog var der Rum for Forbedring. Det blev ogsaa lagt dem paa Hjerte i Ferierne hjemme og borte at opsørelse sig som vel opdragne Kristne. Derpaa opfordredes alle til at talke og bede i følgende bekjendte Ord:

*Thanks to thee our heavenly father
For that kind protecting care etc.*

Herefter fulgte Fader vor og tilslut sang man paa norsk: „Guds Ord det er vort Arvegods" etc.

Vor Skole

har været besøgt af 73 Disciple. Heraf var 7 Amerikanere en Svenskt og Resten Norske.

Syv er fra Oregon alle de øvrige har sit Hjem i Puget Sound Distriktet. En af disse har været 4 Aar i Luther College, en paa vor Normal School i Sioux Falls, en tredie

har frekventeret Stanford's University i California og en har længere Tid besøgt en Højskole i Tacoma.

Alle har, saavidt vi har kunnet erfare, været særdeles vel tilfreds med sit Ophold her.

Fleere har for sikret os, at de her har lært mere end paa andre Skoler i meget længere Tid.

Vinterterminen begynder den 3 Jan. 1895.

I Anledning af Mrs. G. Garstads Død

Da det har behaget Gud i hans undersulde Bidsdom ved en hastig og voldsom Død, at tage Mrs. Gjermund Garstad bort fra Familie, Slægt og Venner, er det os en Trang at udtale vor hjertelige Medfølelse, for hendes sørgende Familie, hendes Mand og hendes Børn. I sær vilde vi saa gjerne, som Elever ved „Pacific Lutheran University", bevidne Af dødes ældste Datter, vor høit agtede Klassekammerat M. s. f. A. m. a. l. i. a. Garstad, var oprigtige Sorg over det store Tab, som hun har lidt ved at miste sin Moder; og det er vor Bøn og vort Haab, at dette dybe Saar, som Herren her har slaaet, maa blive baade hende og den hele Familie til sand Belsignelse. Lillige haaber vi, at hun efter Nystaar maa se sig istand til atter at optage det Skolearbejde, som nu paa en saa sørgelig Maade blev afbrudt.

Paa hendes Skolekammeraters Vegne
Gunhild Jessand, Conrad Lien, John B. Varson,
Carl Ryan, Balsborg Galbrandson.

Forsat fra Pag. 3.

og det Spørgsmaal stoi ham gennem Sjælen, om han da ogsaa havde hidringet og hidbedet ham. Gottlieb satte sig hos den Gamle. Han vilde allerede for længe siden have været der for at sige ham, at han til Foraaret vilde istedfor den gamle Bolig, der dog var allfor jammerlig, opsøre en ny—saaledes begyndte han. Den Gamle svarede ham, at han allerede idag havde hørt derom, og at det saldt ham tungt at drage ud af Huset, hvori han havde oplevet saa mange gode og stemme Dage. „Det har jeg allerede tænkt mig", afbrød Gottlieb ham, „og jeg kommer netop for at gjøre Eder et Forslag. Hvorledes vilde det være, Fader Klaus, om I flyttede over til mig og bragte Eders Anna med? Og dersom Anna vilde sige Ja dertil, saa kunde hun blive min Hustru og en kjær Moder for min lille Datter." Og idet han sagde dette, vendte han sig til Anna og bød hende sin Haand. Men hun sad alder, ligesom om Estermiddagen, og bøiede sig over sit Arbejde, og den ene Taare efter den anden saldt ned paa hendes Stpie. Dens Gamle havde lænet sig tilbage i sin Venestol og holdt Hænderne, men han saa ikke længere sorgsuld ud; han sad derimod hensuuket i stille Glæde og takkede Herren, som idag saa vidunderligt havde forvandlet al hans Sorg til luttet Glæde.

Neppe havde Anna givet Gottlieb sit Jaord og den gamle Klaus stænket dem Begge sin Belsignelse, da Studbøren endnu engang aabner sig, og en bekjendt Stemme raaber: „Fader, kjære Fader!" og sørend han vel kunde befinde sig, slutter den gamle Klaus sin Kristian i sine Arme. „Herre, min Gud og Herre, det er for Meget!" udbryder den Gamle. „Jeg er ikke værdig til den Barmhjertighed, Du har vist mod Din Tjener. Alle Trel Jeg har saldt dem, og Du har sendt dem. Dit Navn være høiløbet!" Og udenfor, under den gamle Ringers Bindu, sang Børnene sin Julefang.

Et Besøg i Parkland.

(Fortsætt.)

Det var med glad Hjerte og Tak til Gud for alt, hvad vi havde erfaret saavel med Hensyn til Skolen som paa Korporationens Møde, at vi forlod Parkland efter nogle Dages Samvær der med Lærere, Elever og Korporationens Medlemmer.

Med Frygt og Bæven har visse mange af Skolens oprigtige Venner baade øst og vest mere end en Gang spurgt sig selv: hvorledes mon det dog tilsidst vil komme til at gaa med dette storflagne Foretogende, „Pac fic Lutheran University.“ Mange har staaet tvivlende, andre har rentud benægtet, at der var nogen Trang eller Brug for en saadan Skole her ved Kysten. Derfor er det dobbelt glædeligt, naar Herren nu lader alle, ogsaa dem, som har havt mest Tro paa Gjerningen, blive bestjæmmed ved saa tydelig at vise os, at han havde ogsaa denne kristelige Planteskole behov. Hvor er Bevistet herfor? I den Kjendsgjerning, at Pac fic Lutheran University nu har ialt 73 Elever. Og hvis ikke alle Mærker staaer seil, vil dette Antal forøges til 100 eller mere efter Njstaar.

Med Glæde indviiede vi Skolen sidstleden 14de Oktober, med Glæde holdt vi samme Uge vort første Distriktsmøde, men—med Wagtselse for, hvorledes vi skulde saa lyst denne prægtige Bygning med Elever, forlod visse mange af Mødets Medlemmer Parkland.

Men, naar Herren saa slaaende bestjæmmer det vantro om end oprigtige Hjerte, saa glædes det og falter Mod til fornøjet Kraftanstrengelse, saa Byrden, der holdt paa at længe det i Svøvet, taber sin halve Bægt.

Vi tilstaaer det, vi havde sat os for at bruge Dine og Oren, saa godt, vi kunde, og da vi tillige, straks vi kom, af Presidenten fik Opfordring til at snuse i hver Krog og saa kritiserer, saa faldede vi endmere Mod. Vi henvendte os da til flere af Eleverne med Spørgsmaal om, hvorledes de lyste sig paa Skolen, om de lærte noget, om de fik god Mad osv. Jo da, saa lød det enstemmige Svar, de lyste sig saa godt paa Skolen, de havde aldrig lært saa meget paa saa kort Tid, syntes de, og Maden—ja den var rigtig god det var sikkert. Og for at begynde med det sidst: vi kan kun stadfæste Elevernes Mening.

Vi indtog mange Maaltider sammen med dem, men altid var Maden kraftig og velmagendi. Skolens fortræffelige Matrone, Mrs. Ryan fra Stantwood, leder hele Kjøkkenet med stor Dygtighed og Forsigtighed. En udmærket Kof har Skolen ogsaa faaet.

Vi besøgte ogsaa Klasserne, og vor Mening er, saavidt vi kunde sætte os ind i det, at Lærerne er sine Fag væge og varetog sin Gjerning med Trofast og Dygtighed.

Ved Morgen og Aftenandagten, der varer en 20 ad 25 Minutter, var det hyggeligt at være tilstede. Den har mere Præg af en kort Gudstjeneste end en blot og bar Andagt. Den ledes om Morgenen af Prof. Shahan paa engelsk og om Aftenen af Pastor Hartstad paa norsk.

Hvor koseligt har dog ikke disse unge Menneſter det i

disse opvarmede, vel ventilerede og oplyste Værelser, hvor de bor 2 og 2 sammen! Være de nu vilde Kjenne paa det! Det er anderledes end, dengang vi ældre Præster gif paa Skole.

Lærere og Elever ved Skolen syntes at være glade i hverandre og i Arbeidet. Gud give, at det maatte saa vedblive! Presidenten ubtalte, at Eleverne havde vist sig snille allesammen. Ingen Uvorenhed eller Opsætighed havde fundet Sted. Helbredstilstanden havde været fortræffelig. Eleverne, som vi snakkede med, var ogsaa særdeles veltilfredse.

Korporationens Møde varede i 2 Dage, 12 og 13 Dec. De fleste af Medlemmerne var tilstede. En hel Del Sager blev behandlet. Det viste sig, at der hvilede en betydelig Øjelsk paa Skolen. Men Korporationen sidder ogsaa inde med store Eiendomme, saa alle var ved godt Mod, og mente, at de skulde nok komme igjennem, saa hver skulde saa sit.

Tid og Rum tillader ikke mere denne Gang, maatte mere enere.

Tid om mit Besøg til Portland og Silverton Oregon.

Paa Grund af, at Past. Tsanesen maatte gjøre en længere Missionsreise til østre Washington og Idaho til sine gamle Menigheder der, maatte jeg hjælpe ham lidt i Portland. Jeg prædikede Taksigelsesdagen og 1ste Søndag i Advent, og der saa ud til at være nok saa god Kirkesjøgning. Naar vi tænker tilbage et Par Aar, og ser hvad der er gjort her for det kirkelige af vort Samsund, saa har vi al Grund til at love og takke Gud; thi han har velsignet Menigheden rigelig. Nu har de en gammel, men nok saa hyggelig Kirke, som de kan klare sig godt med i flere Aar. Menigheden har ogsaa bygget sig en Ilden, men god og smuk Prestegaard ved siden af Kirken. Under Prestegaarden har de Basement, hvor Presten holder Lærdagsskole, men som ogsaa benyttes af Ungdomsforeningen til festlige Tilfælinger, som Menighedens Kvinder sætter sig i Spidsen for. Kirken er centralt beliggende i East Portland og det synes saa nu, at det vil blive Byens Byen, og mange Norske har nedsat sig der.

Mandag Morgen drog jeg videre sydvover gennem den juncle Willamette Dal. Denne Dal er vist Kjøernen af Oregon, hvad Agerbrug angaar, og den ligner ikke Vestens Væle deri, at den er smal og trang. Nei somme Steder maa den vist være henved 100 Mile bred og overalt skal der være meget rig Jordbund. Søndag Middagslid ankom jeg til det meget omtalte Silverton, som synes at blive et Samlingssted for agerdyrkende Standinaver paa Kysten.

Det første, som mit Øie saldt paa, var en stor ny Kirke, hvis Spir ragede høit i Luften formanende os til at se op til ham, som er alle gode Gavers Giver, og til det Sted, hvor vi alle skal samles til en fædervrende Gudstjeneste, som her paa Jorden har paakaldt Jesu Navn i Sandhed.

Efterat have besøgt D. G. Storaasli, traf jeg Pastor N. Pedersen og fulgte saa med ham til hans Hjem, som ligger lidt over ½ Miles Wei fra Byen oppe paa en Høide. Pa-

stor Pedersen har der en prægtig Eiendom cir. 8 Acres med udmærket Land. Han har ogsaa opført der et ikke saa lidet Hus, men som han endnu ikke har færdigt. Pastoren selv, endstjant, saavidt jeg ved, ikke en Sneker, har selv udført meget af Arbeidet og bygget selv sine Udhuse. Ja ikke nok dermed, men han har ogsaa selv „grubdet„ meget af sit Land, som han nu beplanter med „Brunetræer.“ Men hvad som især tiltrækker den Fremmedes Opmærksomhed er den henrivende Udsigt fra Prestegaarden. Først har man rundt sig den skønne Willamete Dal, saa i vest Kystfjeldene og i øst Cascadebjergene med sine prægtige snebækkede Toppe, og da i Særdeleshed Mt. Hood, St. Helens, Adams og i den dybe mørke Baggrund hæver sig over alle, Washingtons Stolthed Mt. Tacoma, som alle paa en klar Dag sees fra Pastor Pedersens Hjem.

Onsdag Formiddag samledes vi i Kirken til Gudstjeneste og Under tegnede forrettede. Der var vist over Hundrede Menninger tilstede. Men da Gudstjenesten var over, saa blev vist Pastor Pedersen meget forundret, forbi Folket havde et saadant Hastværk den Dag med at komme bort fra Kirken, undtagen en nemlig J. Varson, som havde mere end almindeligt at tale om den Dag. Men Pastoren forstod endnu ikke at der var noget igjære, som han ikke maatte vide om, og ligesom det gik med Presten gik det ogsaa med Fruen.

Men medens Prestefolkene saaledes blev holdt tilbage havde de ikke den mindste Anelse om hvad der foregik hjemme i deres Hus. Huset var taget i Besiddelse af Menighedens Mænd og Kvinder og de sidste havde medbragt fulde Madkurve. Og da Fruen kom hjem for at lave Mad til sin store Familie, fandt hun Huset fuldt af Menninger og et langt Bord dækket med alle slags deilige Retter.

Snart efter kom J. Varson kjørende og bragte Past. Pedersen med sig, som endnu ikke anede Uraad før han saa Huset fyldt til Trængsel, og da forstod han, hvorfor Folk hastede saa med at komme fra Kirken den Dag.

Snart sad vi ved det vel dækkede Bord, og Enhver aad af hjertens Lust, og jo mere man tog af det, som var paa Bordet desto mere syntes der at blive; thi Kvinderne havde forsynet sig godt hjemmefra.

Da alle var vel forsynede fremtraadte J. Varson og med nogle saa, men hjertelige Ord, forklarede Aarsagen til dette, og som Bevis paa Menighedens Hengivenhed for sin Prest overrakte han Pastoren en Pung med \$25.75 i, som han skulde benytte til at uidsjøre sit Hus med saa langt det rak.

Past. Pedersen takkede hjerteligt for Gaven og udtalte, at en saadan Paasjønne vilde give ham Mod og Styrke til at fortsætte Arbeidet, saalænge det maatte være Guds Villie, at de skulde arbejde sammen. Den næste Dag blev der holdt Menighedsraad, ved hvilket det oplystes, at Menigheden nu havde forskaffet sig Land til Gravplads. Paa samme Maade blev det enstemmig besluttet at kalde Pastor M. Pedersen til fast Prest; hidtil har han kun været kaldet midlertidigt.

E. Ballestad.

Gustav Adolf.

(Jornemelig (fter Fryxell.)

(Slutning.)

Man var allerede i Begyndelsen af November, Kulde ndtraadte, og Felttoget lod til at skulle være forbi for dette Aar, men da Gustav Adolf mærkede, at Fienden i Tillid hertil spredte sig ad, besluttede han at overraske og tilintetgjøre Wallensteins Tropper, førend denne kunde tage de nødvendige Forholdsregler til Forsvar og saa tilbagekaldt de Troppemasser, som netop havde forladt ham. Flere Hindringer kom imidlertid iveien for denne Pløns Udførelse. Svenskerne naaede Lüzen, der var udsæet til Kampplads senere end paatænkt, og den frembrydende Nat og derpaa følgende sene Morgendæmring, som tillige formørkedes af en tæt Taage, tillod ikke Kongen at begynde Angrebet saa snart, som han havde beregnet. Dette var en stor Skuffelse for ham, imidlertid red han dog tidlig om Morgenen ud for at se, om Alt var i tilbørlig Orden. Han var klædt i en Kølert af Elghud med graa Overkjole. Man forestillede ham Nødvendigheden af ialfald paa en saadan Dag at benytte Harnisk, men Kongen indvendte, at Smerten af et gammelt Saar paa Halsen gjorde ham dette til en Plage. Man vilde endnu ikke give sig, da raabte han: „Nei, Gud er mit Harnisk.“ Ikke heller vilde han tage Jøde til sig, men fastende, som naar han skulde til Guds Bord, besteg han sin hvide Stridshest og red frem foran Slaglinien.

Bed Daggry holdt samtlige Regimenter Bøn og afsang Salmen: Vor Gud han er saa fast en Borg, derpaa red Kongen gennem Geleberne for at opmuntre Folket. Først talte han til sine Svensker og dernæst særskilt til Tydskerne, overalt hørtes glade Bisidsraab og Hurra, men med tunge Anelser lagde Soldaterne Mærke til, at Kongens Hest snublede to Gange, hvilket maatte betyde en Ulykke, mente de. Af den stærke Ridning frem og tilbage blev imidlertid denne Fæst aldeles ndmattet, og Kongen besteg i dens Sted den samme brune Ganger, han havde redet, da han Aaret forud fejrede ved Breitenfeld.

Klokken var nu over otte, men Taagen, istedetfor at vige, blev endnu tykkere, saa at det var aldeles umuligt for Tropperne at se selv de Nærmeistaaende, endfige at angribe Fienden. Blot af og til hørtes Wallensteins Kanoner, og Rytteriets Forposter støbte sammen hist og her. Forøvrigt flode begge Hæere ubevægelige. Da løstede Kongen sin Høst og begyndte at synge følgende Pjalme, som han nylig iforveien selv skal have forfattet:

Forsærdes ei du lille Hob,

Hele Hæren stemte i med; hver enkelt Trop hørte gennem den tykke Taage omkring sig sine usynlige men trofaste Kameraters Opfordring til Mod og Fortrøstning paa den trofaste himmelske Hjelper.

Først Klokken 11 begyndte Solens malle Straaler at trænge sig frem gennem Taagen, som en let Vind efterhaanden drev bort, og begge Hæere blev synlige for hder-

andre. "Nu fremad i Herrens Navn!" raabte Kongen, foldede sine Hænder om Sværdgrebet og tilføjede: "Jesu, Jesu! hjælp mig idag at stride til dit hellige Navns Ære!" og i samme Dieblis gav han Tegnet til Angreb. Artilleriet paa begge Sider aabnede Ilden, og de svenske Tropper satte sig i Bevægelse. Under Fremrykningen led de betydeligt dels af Wallensteins Kanoner, dels af Musketerer, som havde forstandst sig i Grøfterne paa begge Sider af den Wei. Svenskerne maatte passere. Kongen befalede derfor at paastynde Farten; men Rytteriet havde vanskeligt for at faa Hestene frem mod Muskeilden og siden endnn vanskeligere for at komme over Grøfterne; tillige led den venstre Fløj betydeligt af nogle Kanoner, Fienden havde opstillet i Nærheden af en Del Weirmøller. Fodfolket derimod gif det bedre; men under den Storm, som nu paafulgte, mærkede Kongen, at en Afdeling af hans Tropper vare komne i en særdeles farlig Stilling; han ilede derfor derhen, stillede sig i Spidsen for sine Smaalømminger og tilraabte dem: "Følger mig, mine tapre Gutter!" og sprængte over Grøfterne. Alun hans egentlige Følge og nogle saa blandt Rytterne havde saa gode Heste, at de kunde følge Exemplet; men dette mærkede ikke Kongen. Da saa en østerrigsk Korporal, at Svenskerne cerkøbig gjorde Blods for den Ridende. Han greb en Musket i Armen, pegte paa Kongen og sagde: "Han der maa være en fornem Herre, skyd paa ham!" Soldaten lagde an, og Ruglen knuste Kongens venstre Arm, saa Blodet strømmede, og Benpiben blev syntlig udenpaa Klæderne. "Kongen bløder", raabte Svenskerne. "Det er Fatet, mine Børn! kun rast fremad!" svarede Gustav Adolf og søgte ved et muntert Uafsyn at berolige dem. Men overvældet af Smerte og Blodtab bøjede han sig ned mod sin nærmeste Ledsager, Hertugen af Lauenburg, og bad ham om, at han i Stilhed vilde føre ham bort fra Kampen. De trak sig til Siden, for at Soldaterne ikke skulde mærke Kongens Fjernelse; men neppe vare de komne nogle Skridt, før et Kysserregiment styrkede efter ham og fremst af Alle dets Oberstløjtnant Mord af Falkenberg, som gjenkjendte Kongen og skød ham gennem Livet med det Udraab: "Dig har jeg længe søgt." Selv faldt Falkenberg i samme Dieblis for en hævnende Kugle. Kongen vakkede, men holdt sig dog endnu paa Hesten og sagde, skjont med mat Stemme: "Broder, søg at redde dit Liv; jeg har faaet, hvad jeg behøver." Hertugen derimod red nær indtil Siden af Kongen, greb ham om Livet og søgte paa denne Maade at holde ham oppe i Sadeln, til de kom ud af Kampen. Men nu styrkede hele den keiserlige Rytterflæve over dem. Kongens Hest fik en Kugle i Halsen, saa den stillede. I det Samme afflødes en Pistol mod Hertugens Hoved og det saa nær, at uagtet han med Haanden fik slaaet Waabenet tilside, sviiede Krudtilden hans Haar og Ansigt. I denne Trængsel og Forvirring slip han Kongen og flygtede. Gustav Adolf sank strax ned af den ustyrlige Hest, slæbtes et Stykke affted ved Stigbøilen, men kom løs og blev liggende. Af hans Følge vare de Fleste i Kampens Brimmelse blevne nedhuggede eller afspredte. Kun den unge Reubelsing fra Nirnberg var tilbage, men ogsaa han var saaret. Strax

isprang han af Hesten og bød Kongen den. Gustav Adolf rakte op sin Haand, og Ynglingen søgte at hjælpe ham paa Benene, men forgjæves. Reubelsinget var for svag, og Kongen, asmægtig af sine Saar, kunde ikke selv hjælpe til. Nogle keiserlige Ryttere saa dette Optin, ilede til og spurgte, hvem den Saarete var. Kongen laug, og Reubelsinget laug; da jog den ene Rytter sit Sværd gennem Bagen; den anden skød Kongen gennem Hovedet, hvorpaa de og deres Kamerater gav dem endnu flere Stud, trak Klæderne af dem og lode de nøgne Begemer ligge tilbage paa Marken. Reubelsinget levede endnn nogle Dage efter, og gennem ham har man faaet Underretning om disse den store Gustav Adolfs sidste Diebliske.

Rygten om Kongens Død udbredte sig snart blandt Kællerne, desforuden saa man hans saarede Hest springe omkring mellem Tropperne med Sadeln tom og overflødet af Blod. Synet heraf vakte i elshvert Bryst den dybeste Sorg, Fortvivlelse og Begjærlighed efter Hævn. Ansæererne benyttede denne Stemning, og fremad styrkede hele den svenske Hær. Skjont friske Hælpetropper stødte til Wallenstein under Slaget, beholdt dog Svenskerne Valpladsen, Wallenstein efterlod endog sit Artilleri, og Seiren var altsaa ugentrivelig deres; alligevel regnedes Slaget ved Lützen i alle katolske Lande for en bunden Seir, saa stor Vægt lagdes der paa Gustav Adolfs Person, ham, for hvem de i Begyndelsen havde næret saadan Ringeagt.

Haardt traf dette Budskab om Gustav Adolfs Død det protestantiske Europa, og bitre Taarer fældtes. Sværges forstummede af Sorg og Smerte. Mange kunde ikke bære den knusende Eftersættelse, og gamle Magnus Brahe, en fornem svensk Adelsmand, og flere Andre toge sin Død derover. Vigeban og mere højrøstet hlydede sig Tydsklands Klage. Paa Tryk udkom mange hundrede Skatter, baade Vers og Prosa, paa Tydsk og Latin, som alle vidnede om den dybtærende Sorg, som herskede i Alles Hjertes; ja saa Renæssance have vel nydt en saa stor og udmærket Anseelse som Gustav Adolf, selv blandt sine Fiender. "Han er Verdens største Konge", sagde Paven. Katholikerne talte med Bæundring om hans mange Dyder, hans Krigstugt, hans Retfærdighed, hans Sædelighed, hans Ridfærdighed og usvæmmede Gadelighed, skjont, efter deres Mening, i en fjættet Tro. Endog til Europas mest affides Egne, til halvvilde Fyrstier og Folk trængte sig hans Rygte og Navn. Tyrkerne søgte hans Venstak, Tartarerne sendte Gesandter for at lykønske ham, og den russiske Storsyrke vidste ikke, hvorledes han skulde udtrykke sin Bæundring og Hengivenhed. I den svenske Hær fandtes en stor Skare Engælændere og endnu flere Skotter, der netop paa den Tid vare i høieste Grad bejælede af Had til Pavedømmet og en iværmerisk Kjærlighed til den protestantiske Lære. For disse var Gustav Adolf en anden Judas Makkabæus, Løven af Norden, ligesom for dem Løven af Juda. Af sine Egne var han tilbedet. Svenskerne elskede og ærede ham som sin maaste allerførste Konge, der ialfald ene kunde sammentignes med Farjadæren, Gustav Bais, Axel Ogenstjerna satte Gustav Adolf høiest "Aldrig", stred

han, "har Sverige haft en større Konge. Gustav Adolf den Store og Fædrelandets Fader ere Titler, som han retteligen af os har fortjent. I den gamle Verden findes for Tiden Ingen, som kan sammenlignes med ham, og ikke heller har der været Nogen paa mange Aarhundreder. Jeg tvivler paa, om kommende Tider nogenfinde vil frembringe hans Mage."

Om Aftenen efter Slaget ved Lützen udsendtes en talrig Skare Soldater for at lede efter Kongens Lig. Tilfældigt fandtes det, nægtes, varj ret af Saar og neppes til at gjenfindes; mere end en Gang havde svenske og keiserlige Rytterskarer, uden at vide det, redet herover. Liget blev bragt til Weissenfels og der balsameret. Næste Sommer førtes det fra Sachsen ned til Rypen af Østersøen. Det var et Sorgens Triumftog. Fra alle Rikter høstes Klofternes Klagefyd, og fra de omliggende Egne saaes talriges Skarer at strømme sammen for ved den faldne Befrielses Vaare med Taarer at udtrykke sin Kjærlighed og sin Sorg. I Havnen ved Wolgast laa Flaaden særdig for at føre den afsjælede Konge tilbage til Fædrelandet, og her forsamledes en Mængde baade Prysker og Andre. I høitideligt Optog førtes Liget ubeforuden for at bringes ombord. Ved Stranden holdt Sten Bjelke en Tale til den store Forjæmning. Han mindede om, hvorledes Kongen for tre Aar siden var steget iland paa samme Strand, selv fuld af Mod og glade Forhaabninger, fulgt af Fædrelandets og med af Tydslands ventende og velvillende Blik. Nu saaes samme Flaade ved samme Strand og omtrent paa samme Tid (1ste Juli), men denne Gang for at føre de jordiske Bevninger af den store Helt fra det sorgende Tydsland til det sorgende Fædreland. Dog fuldendt var det store Verf; Mærkets og Tyranniets Bænkter saa sønderbrudte, og det befriede Europas Tak og Betsignelser ulgte Østets Helt paa Tilbagevejen til hans Fædrelandshjem.

Reisen gik heldigt, og den 8de August ankom Flaaden til Rysøping. Da den nærmede sig til Land, blev Himmelen forvirket med mørke Skyer, som snart udbrydte i voldsomme Regnbylde. Det var som om Svea i Sørgeklæd og Taarer vilde modtage Svøvet af sin største og mest elskede Søn.

Liget blev nedsat i Rysøping og skulde forblive der indtil den høitidelige Begravelse kunde finde Sted. Gustav Adolf havde nemlig udvalgt sit Hvilested i Riddarholmsskirken, og derfor havde man om Vaaren 1633 begyndt at opføre et Gravloft paa den anvisne Plads. Dronning Marie Eleonora drev imidlertid Kjærligheden til sin afdøde Gemal til fuldkomment Aguderi, og for at føle hende, opsatte man Begravelsen lige til den 22de Juli 1634.

Den 21de ankom det kongelige Lig til Västerås, hvorfra Toget den følgende Dag fandt Sted med al mulig Pragt; der saaes blandt Andet Blodfanen, Rigsbanneret, det paa Slagmarken fundne Svørd etc. I Kirken holdtes Ligprædiken af Biskop Johannes Bothwi, som havde fulgt Kongen paa hans sidste Krigstog. Til Text havde Mario Eleonora selv valgt 1 Maltab. 9, 20. 21.: "Og af Israels begræd Judas Maltabæus med stor Betslage, og de sørgede lang Tid og sagde: "Al, at den Helt er falden, som haver befriet Israel."

Skatteydere mærk!

De som ønsker, at vi skal betale Skatten paa Lotter i Pierce Co. Wash., bedes mærke sig følgende:

1. Vi skal som før betale Skatten og sende Kvittering, naar man sender os 35 Cents pr. Lot.
2. Først omkring Midten af Jan. kan Stat for 1894 betales, og det vil ofte tage os flere Dage, før vi kan saa Kvittering fra Kassereeren.
3. Money Orders gjøres betalbare i Tacoma—ikke i Parkland, da Parkland ikke er Money Order Office.
4. Sender man Postage stamps vil man behøve at sende 2cts eller 1c's Stamp.
5. Vær saa fars at give en tydelig og nøiagtig Opgave af Lots, Blocks og Abbitions.
6. Fadsenderen bedes ogsaa at føie sit Navn og fuld Adresse til Brevene, hvilket ogsaa forsamles undertiden.
7. Vi vil heller ikke i Aar tage Betaling for vort Arbejde, eller Godtgjørelse for de Udgifter, hvormed de mange Reiser til Tacoma ere forbundne i Anledning af Skattebetalingen, men vil lade det hele Overstod tilfalde Skoten-, derfor vil vi være meget taknemmelige, om dette maatte blive ret stort!

Parkland, Wash. 10de Dec. 1894.

Broderligt

T. Barjen

Lutheran University.

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1895, og ligesom før tilbydes baade Gutter og Piger Undervisning i 4 Kursuser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Musik og Sang.

Jungen bestemte Forkursuser kræves for Optagelse, kun at man vil føie sig i Skolens Regler og lære noget, hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i oprarmede og ventilerede Bærelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Skolepenge pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplinerne holder sig Sengklæder og Bøger.

Hvad en Discipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Skolen.

En paalidelig og kildeligfindet Dame har Tilsyn med Børnene i den nord-engliske Religionskoleafdeling. I Skolepenge og for Bærelse betales der 45Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave. Streetcar og Lake Park Motor.

B. Harstad.

Parkland, Pierce Co., Washington.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as second class matter.